

Resolució que altrament creiem fàcilment adaptable, si no topa amb recels, prejudicis i obstinacions funestes, i si, en canvi, troba els esperits oberts a l'harmonia i fàcils a l'oblit d'equivocacions passades.

* * *

La divergència existent entre la majoria dels metges de la ciutat de Tarragona, perquè cal exceptuar-ne comptats companys que no han prèns part directa en l'assumpte, té el seu origen en el nomenament de metge Director de l'Hospital Civil d'aquella Ciutat, a l'ocórrer la defunció del company que desempenyava aquest càrrec, doctor Aymat, i la derivació més important que actualment ha passat a ésser motiu primordial de la qüestió és l'actuació de dit Hospital des del nomenament del nou metge Director. En el transcurs d'ambdues qüestions i, com a conseqüència, s'han produït diverses incidències entre les quals mereixen especial menció, per la seva importància i les qüestions de principi que enclouen:

Primera: L'haver estat negada l'entrada d'un company a l'Hospital Civil per ordre del seu Director.

Segona: L'insult d'obra dirigit pel doctor Battestini al doctor Solsona.

Tercera: El fet que el doctor Angel Rabada es veié obligat a presentar la dimissió de metge de l'Hospital Civil.

Està demostrat, les dues parts ho reconeixen i alguns metges catalans ho havien pogut comprovar, que l'Hospital Civil de Tarragona, abans del nomenament del nou metge Director, estava en un estat, no tan sols deficient, sinó absolutament deplorable. Això demostra que la classe mèdica de Tarragona no s'havia preocupat de millorar-lo, o al menys trigà massa a fer-ho. En altres termes, creiem que era el seu deure haver-ho fet amb anterioritat al que ho féu. La classe mèdica de Tarragona no havia d'oblidar que per complir el deure que tenen els metges de defensar sempre el seu nivell moral, cal posar a contribució el màxim esforç i procurar la millor eficàcia dels seus serveis professionals, així, per recabar els drets que com a tècnics indubtablement tenen els metges damunt aquestes institucions, Hospitals, Asils, etc., és necessari aportar-hi l'esforç de la seva especialitat. Si els metges de Tarragona haguessin col·laborat a temps al treball de millo-

rament de l'Hospital, sens dubte haurien vist enrobustida la seva autoritat a l'arribar el moment de les seves reivindicacions,

L'actitud d'indiferència o abandó que fem ressaltar, no queda justificada alegant que el metge Director desaparegut, per la seva molta edat, havia d'ésser venarablement respectat. La més escrupulosa moralitat, la delicadesa més exigent, no enclou aquest principi, perquè la intervenció dels metges tarragonins, podia i havia d'ésser sense la més petita merma al respecte degut al venerable Director. Altrament ho demostra el que aquest mateix metge Director, als darrers tres anys de la seva existència, no s'ocupava en absolut del seu càrrec i durant aquest plaç fou nomenat un substitut, tolerat pels metges de Tarragona, sense que encara s'iniciés cap moviment a favor de l'Hospital.

Finalment, sobre aquest extrem, si la passivitat dels metges tarragonins era obligada per l'actitud de la Junta de l'Hospital, calia haver-ho palesat oportunament, sincerant-se davant de l'opinió pública, situant les coses en els seus veritables termes, de forma que no es prestés a equívocs ni a males interpretacions el dia de demà, com ha succeït.

En aquestes circumstàncies, ocorre la defunció del metge Director de l'Hospital, i llavors els companys de la capital de Tarragona desporten de la seva indiferència i inicien un moviment fonamentat en idees beneficioses pel poble tarragoní, que respon al noble desig de millorament de l'Hospital i que a l'ensems té el gran avantatge de donar a conèixer l'existència i el pensament d'una classe tan íntimament lligada amb aquestes qüestions que afecten a la salut pública en el sentit estRICTE del vocable.

Tot seguit fan les gestions oportunes prop de la Junta de l'Hospital, i aquesta respon, pels motius que sigui, anunciant un concurs per a proveir la plaça de metge Director.

Es evident que aquesta actitud de la Junta de l'Hospital no queda clarament explicada, en primer terme perquè no es dedueixen d'enlloc els motius que pogués tenir per no concedir la plaça en propietat, o al menys intentar de fer-ho, al metge que l'havia desempenyada interinament tres anys, a gust i a satisfacció de tots, segons es dedueix de pròpies declaracions, i en segon, i aquest és fonamentalment molt més important, perquè la Junta de l'Hospital no